

СЪДЪРЖАНИЕ

ДОБРАТА БУРЯ	9
<i>Уил и Теса</i>	
КРАСИВАТА АЯТАРА	44
<i>Джеймс и Корделия</i>	
КОГО ОБИЧА ВЪЛКЪТ	84
<i>Джослин и Люк</i>	
НА РАЗХОДКА СЪС ЗАКАРИ	125
<i>Томас и Алистър</i>	
ОТСЪЖДАНЕТО НА КРАЛ КИЙРЪН	165
<i>Кийрън, Марк и Кристина</i>	
ИЗЛИШЪК ОТ АНИ	204
<i>Ана и Ари</i>	
НЕИЗКОРЕНИМ	238
<i>Ема и Джулиън</i>	
ГРАД НА РАЗБИТИ СЪРЦА	285
<i>Саймън и Изабел</i>	
ДВОЯКО ВРЕМЕ	322
<i>Джейс и Клеъри</i>	
ТВЪРДЕ МЪДРА, ЗА ДА ОБИЧА	372
<i>Себастиан и кралицата на светлите феи</i>	

ДОБРАТА БУРЯ

Уил и Теса

Меденият месец на Уил и Теса Херондейл щеше да мине като по мед и масло, ако не беше сватбеният подарък на Рейгнър Фел.

Не че не бяха получили и други причудливи подаръци. Хенри им беше подарил четвъртит предмет с копче отгоре, с чиято помощ, както ги беше уверил, можели да минават през стени, макар че засега не действаше. Гейбриъл им беше подарил прелестен сребърен поднос, с ужасен десен с патици по ръба. От Ърни, съдържателя на „Дяволската таверна“, бяха получили бутилка с неговото домашно вино, което така и не се бяха осмелили да опитат, след като Уил разля малко и то прогори дупка в килима.

Ала подаръкът, който ги озадачи най-много, когато го отвориха, беше този на Рейгнър. Красиво кристално кълбо, изящно като сапунен мехур, в чиято вътрешност се вихреше нещо, прилично на зелен дим.

– Много е красиво – каза Теса, леко озадачена, и Рейгнър (който беше дошъл ден след сватбата, специално за да им донесе подаръка) им обясни, че това е капсулирано желание.

– Ако счупите стъклото и си пожелаете нещо, то ще се сбъдне – каза, звучейки доста доволен от себе си.

– Каквото и да било желание? – Тъмните вежди на Уил се извиха високо над очите му.

– Е, не каквото и да било желание – отвърна Рейгнър кисело. – Трябва да е в рамките на разумното. Не си пожела-

вайте нещо, което си играе с живота и смъртта. Това никога не свършва добре.

– Ами ако не става дума за живот и смърт? – не отстъпваше Уил. – Ами ако си пожелаея...

– Да превърнеш един Мълчалив брат отново в ловец на сенки? – Рейгнър беше потрир уморено левия си рог. Изглеждаше така, сякаш започва да съжaliaва, че изобщо беше решил да им направи сватбен подарък. – Не. Това е неотменима магия. Единствено Разиел или небесните сили биха могли да сторят нещо подобно. Сериозно, Уилям. Намисли си нещо малко. Пожелай си нова шапка.

Уил изглеждаше разочарован, но не и (както се бе опасявала Теса) съкрушен. Започваше да приема, че някои неща не могат да бъдат променени. Спомни си какъв беше Уил, когато го бе срещнала за първи път – сякаш във война с всички и всичко в живота си; радваше се, че се бе научил понякога да сваля оръжие... макар че винаги щеше да се бори с неправдите и това я караше да го обича още повече.

Във влака за Париж бяха обсъждали какво да си пожелаят. Богатства? Вече бяха достатъчно заможни и не се нуждаеха от повече. Щастие за някого, когото обичаха? Но всички бяха щастливи. Уил бе предложил да си пожелаят прекрасен меден месец, но Теса смяташе, че е най-добре да запазят желанието за някой извънреден случай, така че когато пристигнаха в Париж, кълбото все още беше цяло.

Уил им беше запазил голям апартамент в хотел „Мъорис“ на улица „Риволи“. Беше място, насочено към британски туристи, които искаха да имат „всички удобства на дома“, което означаваше английска закуска, стая за пушене и дискретни прислужници. Прислужницата на Теса беше приятно момиче от Бретан, което ѝ помагаше да се облече и среши. В началото Теса се беше опитала да протестира, но истината бе, че не можеше да се справи с роклите си сама, и макар че Уил предлагаше да ѝ помогне с тоалета, това неизбежно отвлечаше мислите му в посоки, които бяха много приятни, но определено не спомагаха за това да се облече.

Самата спалня беше очарователна, издържана в тъмно и светлосиньо, с кадифени завеси и легло с позлатени колони.

Теса все още не беше свикнала да дели легло с Уил и всяка нощ, когато се сгушеха заедно, имаше чувството, че правят нещо забранено, някакво блажено непослушание, заради което щяха да си имат неприятности, ако ги хванеха. „Ние сме *женени*, Теса“, смееше се Уил, заравяйки лице в разпуснатата ѝ коса. „Самият ангел Разиел одобрява съюза ни.“

Ала Теса все още се изчервяваше и закриваше лицето си, особено когато Уил правеше някои неща... не че искаше той да *престане* да ги прави. Страшно харесваше тези неща. Което беше добре, защото ако зависеше от Уил, изобщо не биха станали от леглото. Теса обаче беше твърдо решена да разгледа Париж *наистина*. Независимо от това колко късно бяха заспали предишната нощ, тя ставаше всяка сутрин и кискайки се, разтърсваше Уил, за да го събуди, след което го наливаше с кафе, докато той не беше готов да я последва (с карта и пътеводител за Париж в ръка) по слънчевите улици навън.

При което Уил обикновено правеше някое драматично изявление.

„Така да бъде! Нека смърт ме вземе! Щастлив я чакам, щом я искаш ти!“*, заявяваше, разпервайки ръце.

„Може да ми цитираш „Ромео и Жулиета“ колкото си искаш“, отвърщаше Теса, докато го улавяше под ръка. „Въпреки това ще отидем в Лувъра.“

В отговор Уил я целуваше, без да го е грижа за минувачите (нещо, което можеше да ти се размине в Париж), и двамата поемаха на поредното приключение. Дните бяха дълги и щастливи, изпълнени с разглеждане на забележителности: посетиха катедралата „Нотр Дам“, разбира се, както и Дома на инвалидите, Лувъра и Триумфалната арка; отидоха да видят циклорамата „Обсадата на Париж“ (за която Уил заяви, че било просто картина на хиляда французи и не си струвало да я види човек), посетиха и оживения пазар на Халите, които напомниха на Теса за „Ковънт Гардън“.

Всичко беше прекрасно, но онова, което ѝ харесваше най-много, бе просто да прекарва време с Уил. У дома в Лондон

* Превод Валери Петров. – Б. пр.

винаги имаше нефилимски въпроси, за които трябваше да се погрижат, но тук, в Париж, бяха далеч от всичко това. Бяха решили да избягват Парижкия институт и всичко, свързано с ловците на сенки, така че да се насладят на истинска почивка и да си изкарат приятно, без да бъдат повикани да се бият с демони или да пропъдят непослушни призраци.

Единственото място, където не отидоха, беше опера „Гарние“, защото Джем открай време мечтаеше да я посети. Избягваха я по неизречено споразумение; Уил може и да беше приел промяната в Джем, но това не означаваше, че той не му липсва, също както и на Теса. Беше загуба, която Уил винаги щеше да носи със себе си, знаеше Теса, мъничък дефект в сърцето на щастието му, като мътно петънце в диамант, и той правеше Уил още по-скъп за нея, докато скърбеше, както за неговата скръб, така и за своята.

Една нощ Теса се пошегува, че така и не я беше пренесъл през прага, както правеха мунданските младоженци със своите булки.

– Може би – усмихна му се тя, – усилието ти се струва твърде голямо?

– Аз съм ловец на сенки – изтъкна Уил. – Мога да пренеса шест като теб през прага. Макар че ако имах шест булки, определено целият Клейв щеше да говори за мен.

В потвърждение на думите си, той я вдигна и я пренесе няколко пъти през прага на апартамента им, след което затвори вратата с ритник и рухна заедно с нея върху леглото, заливайки се от смях. Както ставаше винаги, когато бяха в леглото заедно, смехът им бързо отстъпи място на целувки и шепот, и той я притегли към себе си. Протегна ръка зад гърба ѝ, за да разкопчае редицката ситни копчета на роклята ѝ, и дъхът на Теса секна, когато ръката му се пхна под камизолката и погали голата ѝ кожа. Устните му бяха на гърлото ѝ, пръстите ѝ се заровиха в меките тъмни къдрици на косата му. Обви крака около него и те започнаха да се движат заедно, погледите им – впити, неспособни да откъснат очи един от друг.

Беше боляло мъничко първия път, когато правиха любов; сега имаше единствено удоволствие, чувство толкова сил-

но, че на Теса понякога ѝ се струваше, че ще полети от ръба на света; нуждаеше се Уил да бъде там с нея, да го гледа, докато очите му потъмняваха, а лицето му се променяше, нуждаеше се да знае, че той пада, когато пада и тя, нуждаеше се да знае, че когато се върне от далечните места, в които я беше отвел, щяха да бъдат заедно. Заедно, докато рухват върху чаршафите с оплетени тела, изхвърлени на брега на брачното си легло като моряци след буря, а дишането им постепенно се успокоява.

– *La bonne tempête* – подхвърли Уил, докато лежаха заедно, с лица един към друг върху възглавницата.

Теса направи физиономия насреща му.

– Знаеш, че не говоря френски.

Уил се ухили, мъничко порочно.

– Означава *добрата буря*. Това, което преживяхме току-що двамата с теб, според поета Верлен, който е много талантлив.

– Може би е такъв. – Теса се наведе, за да го целуне по гърлото, плъзвайки устни по кожата му. – Но той може ли да направи това за теб?

– Бих му забранил, ако се опита – отвърна Уил. – Бих го отпратил с безкрайно презрение. „Аз съм женен мъж, мося Верлен“, така ще му кажа. „Как смеете да ме обиждате по този начин.“

Теса се изкиска и се отдръпна назад. Когато го направи, видя, че Уил я гледа нежно. В очите му имаше обожание, чиято безпределност винаги я смирляваше. Ала зад обожанието зърна меланхолия. Дефекта в диаманта.

– О, Уил. – Тя помилва белега с формата на звезда върху рамото му. – Какво не е наред?

Уил знаеше, че е безсмислено да отговори „*Нищо*“. Срещна очите ѝ и въздъхна.

– Мислех си за сватбата ни...

– Отвратителна тема – пошегува се Теса.

– Достатъчно, жено. Опитвам се да ти кажа нещо. – Той обви кърдица от косата ѝ около пръста си. – Сватбата ни беше връхната точка в живота ми, скъпа моя, както много добре знаеш. Решение, за което никога няма да се разкая.

Що се отнася до това защо ти се омъжи за мен, разбира се, има различни мнения. Някои твърдят, че е било миг на слабост или в резултат на треска.

– Уил!

Той въздъхна отново.

– Беше само за миг, по време на церемонията – обясни. – Открих, че ми липсват не майка ми и баща ми, а... Ела. Искането ми се да беше там.

Ела. По-голямата му сестра. В продължение на години Уил се бе обвинявал за смъртта ѝ; сега знаеше, че вината не е негова, но тя и скръбта бяха оставили рана. Сърцето на Теса се сви от болка за него.

– Разбира се, че ти е липсвала. На мен ми липсваше Нейт... винаги съм мислила, че той ще ме отведе до олтара, ако един ден се омъжа. Не ми липсваше такъв, какъвто беше накрая, разбира се. Липсваше ми братът, който имах някога, преди да бъде повреден и променен.

– Де да можех да ти го върна. – Уил прокара пръст по бузата ѝ. – Такъв, какъвто беше преди.

– А аз искам да можех да ти върна Ела. – Теса наклони глава на една страна; част от косата ѝ се беше измъкнала и се разпиля около раменете ѝ. – Никога... никога ли не си виждал духа ѝ?

Уил притежаваше рядката дарба да вижда призраци, дори онези, които не искаха да бъдат видени. Беше доста тъжна дарба, открила бе тя; мъртвите, които оставаха на този свят, рядко го правеха по щастливи причини.

– Не – отвърна Уил; тъмносините му очи бяха печални. – Никога не съм го виждал. И се радвам, че е така, защото това означава, че е намерила покой. Смъртта ѝ... – Не довърши, но Теса знаеше какво щеше да каже. *Смъртта ѝ беше ужасна. Вечен покой би бил най-голямата благословия.*

– Уил...

Той поклати глава и Теса видя как се отърси от меланхолията със съзнателно усилие. Очите му се проясниха, усмивката се върна върху лицето му.

– Не бива да говорим за тъжни неща сега – заяви. – Толкова неромантично от моя страна. Би трябвало да ти казвам

колко великолепно изглеждашш полуоблечена. Като Вене-
ра Милоска, но с ръце.

– Поласкана съм – отвърна Теса сериозно. – А ръцете са
доста полезни, също както и дланите. Например – добави,
посягайки към него, – мога да направя *това*.

След миг Уил улови китката ѝ; очите му бяха лениви.

– Непослушна си, Тес. Ще има последствия.

– Е, покажи ми – прошепна тя и Уил го направи.

* * *

На следващия ден отидоха да се полюбуват на прозорци-
те на „Сент Шапел“. Въпреки че параклисът не се използваше
за религиозни цели от Френската революция насам, той има-
ше приглушеното каменно излъчване, което Теса свързваше
с църкви и Институти. И наистина, Уил я заведе в един от
ъглите и с върха на чадъра си (когато станаха, бяха открили,
че е облачно и се кани да вали) посочи почти нечетливата
руна енкели, издълбана върху каменния под.

– Някога тук е имало запас от оръжия за нефилимите –
боздугани, млатила, най-различни неща.

Теса се облегна на рамото му.

– А сега?

– Кой знае? – Той ѝ се усмихна широко. – Времената се
променят. Нищо не остава същото.

Излязоха навън, където все още не беше завалило, което
Уил отдаде на това, че беше взел чадър. Въртеше го, докато
прекосяваха „Рю дьо ла Пе“, където Теса видя красива камея
на витрината на един бижутерски магазин и Уил незабавно
ѝ я купи. Опита се да предизвика интереса ѝ към едно ши-
вашко ателие, но тя му каза, че не е дошла в Париж, за да си
купува дрехи, а когато той придоби засегнат вид, му се из-
плези. Уил винаги изваждаше детинското у нея на повърх-
ността, помисли си Теса, макар и не по лош начин... на кого
ли не му липсваше детството и удивлението от света, което
идваше толкова лесно, удивление, което често изпитваше,
когато беше с Уил.

Тази вечер, уморени, те хапнаха в хотела, с намерението да

си легнат рано. Когато излязоха от салона за хранене, уловени за ръце, и се озоваха под светлините на огромните блещукащи полилеи в лобито, нещо привлече вниманието на Теса.

Върху златна поставка имаше табела, на която с изящни завъртулки пишеше:

ОТВЪДНОТО?

Тази вечер, за специалното удоволствие на нашите гости, хотел „Мъорис“ ще бъде домакин на ГОЛЯМ СЕАНС, даван от прочутата мадам Доротея, окултист и гадател! Вижте с удивление как тя разговоря с гласове отвъд завесата и предава думите на любими хора, смятани отдавна за загубени! Потрърпнете от ужас, когато ПРИЗРАЧНО ПРИСЪСТВИЕ се появи пред вас. Сметете ли да го направите?

Имаше и втора табела, на която пишеше къде ще се състои събитието: *ЧИТАЛНЯТА, 20:00 ч.* Разбира се, Теса вече беше ходила в читалнята на хотела – приятна стая със стенописи, меки места за сядане, саксии с палми и масички, пръснати наоколо.

Тя погледна часовника на стената. Големият сеанс беше започнал преди четвърт час.

– Това не ми харесва. Толкова се надявахме да избегнем всичко, свързано с магия или света на долноземците...

– О, съмнявам се, че тук има каквато и да било магия – отвърна Уил. – Просто една мунданска жена, която се преструва, че може да говори с мъртвите, за да спечели от скръбта на другите. – Гласът му беше суров и Теса си спомни какво си бе помислила предишната нощ – че Уил винаги ще се бори против всичко, което смята за несправедливо. – Според мен трябва да отидем. Да поразмътим водата. Навярно можем да попречим на кроежите ѝ.

– Да поразмътим водата как? – попита Теса, но Уил вече беше уловил ръката ѝ и отиваше забързано към читалнята.

Газовите лампи не бяха запалени, единствената светлина в стаята идваше от потрепващите пламъчета на свещи, на която издължените сенки на присъстващите сякаш танцуваха причудлив валс по стените. А присъстващите бяха доста, скупчени в един ъгъл на стаята. Теса разпозна някои от

гостите на хотела: стар британски войник, участвал в Кримската война, майка и дъщеря, дошли в Париж, за да си накупят тоалети за следващия сезон, две възрастни сестри, спестявали дълго, за да си позволят това пътуване до Париж. Те всички гледаха прехласнато онова, което се случваше в кръг от изцяло тапицирани столове.

Уил и Теса си проправиха внимателно път през множеството, докато не си намериха място, откъдето да виждат по-добре. В средата на кръга от столове стоеше ниска, набита жена на средна възраст, с боядисана черна коса, прибрана в стегнат кок. Имаше бледо лице и носеше роба и ръкавици от яркосиньо кадифе.

Поклащаше се от крак на крак, издавайки нисък, подобен на жужене звук. Една от възрастните сестри (госпожица Мелъди Ливингстън, ако Теса си спомняше правилно) се приближи и застана пред медиума, стиснала ръце, с широко отворени очи.

– Моя... скъпа... Мелъди... – Гласът, който излезе от мадам Доротей, беше гласът на сприхава старица. – Грижиш ли се за... малката си сестра?

– О, да – отвърна госпожица Ливингстън, която цялата трепереше. – Нашата Пърл е съвсем добре, нали, скъпа?

Другата възрастна сестра кимна, пребледняла като платно.

– Това са пълни глупости – прошепна Уил на Теса, която бе склонна да се съгласи. – Възползва се от една объркана стара жена.

– Шшшшшт – сопна се един от гостите, хвърляйки яростен поглед на Уил.

– Все така ли... плетеш... скъпа Мелъди? – попита мадам Доротей, която все още се полюшваше наляво-надясно със затворени очи.

Мелъди Ливингстън ахна тихо и се обърна към сестра си, Пърл.

– Чу ли това? Тя знае! Знае, че плета!

– Всеки би могъл да се досети – измърмори Уил. – Половината възрастни жени в Лондон плетат.

– Все още помня... – прошепна мадам Доротей с гласа на,

предположи Теса, майката на госпожица Ливингстън. – Прелестното одеяло, което изплете на горкия малък Едмънд... толкова красиви слънчогледи... то го топлеше, но не можа да го спаси...

Мелъди Ливингстън изписка тихо и припадна. Сякаш само това бяха чакали, двама служители на хотела, облечени в еднакви униформи, се втурнаха, вдигнаха я и я отнесоха, последвани от олюляващата се от притеснение Пърл.

Теса вдигна поглед към Уил. Раздразнението му като че ли беше изместено от тревога. Беше стиснал челюст, раменете му бяха напрегнати. Внезапно ѝ се прииска да не бяха идвали.

Мадам Доротея отвори очи.

– О – промълви. Сега гласът ѝ беше напълно различен: силен и твърд, не гласът на старица. – Какво казах?

– Не помните ли? – попита млада жена от предните редици на множеството.

Мадам Доротея поклати глава.

– Аз съм само проводник за духовете, скъпа. Те говорят чрез мен. Макар че понякога шепнат в ухото ми... – Тя се обърна, протегнала ръце, сякаш искаше да отблъсне някого. – Тук има човек, който е изгубил брат си, Албърт, на бойното поле... сега той почива в мир, приятелю, вълненията за него свършиха...

Старият войник, който се подпираше на бастуна си, издаде дрезгав вик.

– Има и някой, който е изгубил съпруга... но Хилда казва, че е добре, намерила е покой... радва се, че си опазил кухнята ѝ такава, каквата беше...

Друго ахване, този път – от дъното на стаята. Множеството беше станало неспокойно, смесица от вълнение и страх. *Потръпнете от ужас*, пишеше на табелата, и действително, макар Теса да бе почти сигурна, че мадам Доротия е измамница, беше истински стряскащо да чуе тези прошепнати съобщения и викове, които ги последваха, като стрели, изпратени от друг свят, и открили целта си в този...

А после погледът на гадателката падна върху Теса. И то не само върху Теса, а върху Теса и Уил.

– Толкова очарователна млада двойка – промълви със собствения си глас и дойде по-близо до тях. Очите ѝ бяха тъмни и корави като стъклени топчета. – И все пак, младостта не е успяла да ви защити, уви. И двамата сте понесли загуби, ужасни загуби. – Очите ѝ се присвиха, впити в Теса с нещо, което приличаше на зле прикрита враждебност. – Брат. Брат, който те предаде, преди да напусне този свят. А ти... – тя се обърна към Уил, – сестра. По-голяма от теб, но още дете, когато умря.

– Достатъчно. – Уил посегна към ръката на Теса; когато се преплетоха с нейните, пръстите му бяха студени като лед. – Тръгваме си...

– Уил. – Гласът, излязъл от медуима, беше гласът на малко момиче, задъхан и разтревожен. – О, Уил. Навсякъде те търсих. Сред боровинките и в конюшните в Долгелай. Всичките ти любими места. Но ти не беше там.

Уил се беше вкаменил до Теса. Устните му оформиха безмълвно една дума.

– Ела.

– Уил – продължи гласът, неумолимо. – Уил, толкова е самотно тук, в мрака. Помогни ми. *Помогни ми...*

– Престани! – Викът се изтръгна от Теса, преди да успее да се овладее. – Това е достатъчно... достатъчно.

Ледената ръка на Уил все още беше в нейната и тя го задърпа през тълпата, далеч от Доротей. Притихнал и зашеметен, той се остави да бъде отведен, макар да гледаше над рамото си към медуима; мадам Доротей наблюдаваше как се отдалечават, а в крайчеца на устните ѝ играеше усмивчица.

Множеството се разтвори пред тях, сякаш никой не искаше да се приближи твърде много до Уил и очевидната му скръб. Онова, което Доротей му беше казала, съдържаше най-големия страх на всички, дошли в тази стая с надеждата за съобщение от някой обичан покойник: знанието, че онзи, когото бяха изгубили, не е щастлив, не е намерил покой и не спи, а броди сам във вечен мрак.

Тази жена е лъжкия, помисли си Теса яростно, но не изрече думите на глас. Уил все още изглеждаше в пълен шок; лицето му беше безизразно, очите му бяха почти напълно

черни. Освен това не искаше никой в стаята да я чуе да говори на Уил за скръб, която беше – и трябваше да си остане – лична.

Почти бяха стигнали до вратата, когато пред тях се изпречи млад, елегантно облечен мъж и застана на пътя им. Облечен в черно палто, цилиндър и червени гамаша, той се поклони ниско и повдигна цилиндъра за миг, разкривайки козите рога, които стърчаха от пригладената му назад коса.

Магьосник.

Дотук беше с намерението им да стоят настрани от всичко свръхестествено, помисли си Теса унило. Първо мадам Доротей, а сега...

– Шевалие Ейс Дюпен – каза мъжът с подчертано американски акцент. Беше върнал цилиндъра на главата си и сега бръкна в елека си, откъдето извади бяла картичка, която подаде на Теса. – Аз съм детектив.

Уил не каза нищо. Изглеждаше така, сякаш едва си дава сметка за присъствието на дребничкия магьосник.

– Точно сега – отвърна Теса отчаяно – не е най-подходящият момент...

– Задръжте я – каза Дюпен. – Само между нас двамата – разследвам тази мадам Доротей. Според мен тя е мошеничка. – Той понижи глас. – Възнамерявам да я изправя пред правосъдието.

Като вцепенена, Теса пхна визитката в джоба на връхната си дреха.

– Наистина трябва да си вървим.

– Разбира се. – Магьосникът се отдръпна от пътя им. – Просто не вземайте нищо, което тя казва, присърце, става ли?

Теса измърмори нещо в знак на съгласие и излезе забързано от стаята, дърпайки Уил след себе си. Когато се озоваха в ярко осветеното фоайе, почувства как клаустрофобичният натиск на читалнята се смъква от нея, сякаш беше избягала от някакъв ужасен затвор.

Обърна се, за да погледне Уил, и сърцето ѝ се сви. Тя може и да бе избягала, помисли, но не и Уил. От погледа в очите му разбра, че все още беше в читалнята, все още слушаше как сестра му го вика от мрака.

Това беше първата нещастна нощ, която Теса прекара, откакто се бе омъжила за Уил.

Когато се върнаха в апартамента си, Теса възнамеряваше да обвие ръце около Уил и да прошепне в ухото му, че мадам Доротея несъмнено е измамница, че по някакъв начин бе открила подробности за живота му, че той бе доста прочут сред ловците на сенки и тя несъмнено бе дочула разни слухове сред долноземците.

Уил обаче не ѝ даде никаква възможност да го направи. В мига, в който вратата се затвори зад тях, той вече я целуваше – нетърпеливо, отчаяно, като в нощта на балкона у семейство Лайтууд, когато и на двамата им се бе струвало, че всякакво бъдеще заедно е невъзможно. Смъкна връхната си дреха и я поведе заднешком през стаята, докато не се бутнаха в леглото и не паднаха върху него.

Уил опъна дългото си тяло върху това на Теса, подпирайки се на едната си ръка, докато с другата дръпна яростно дрехите ѝ, целувайки кожата, която смъкващият се плат оголваше. Имаше нещо необуздано в него, нещо диво, което ѝ напомни за момчето, което бе някога, онова, което бе вървяло от Уелс до Лондон, тласкано от вина и скръб.

Ръцете на Теса откриха копчетата на панталона, на ризата му. Нуждаеше се да почувства кожата на Уил до своята и знаеше, че той се нуждае от същото. Прокара ръка през непокорната му коса, ахвайки, когато телата им се сляха и той зарови лице в шията ѝ, потрепервайки от удоволствие.

Миг по-късно се отдръпна, само толкова, колкото да се взре в лицето ѝ. Зениците му бяха разширени и черни, обградени от тънък син обръч.

– Теса – прошепна дрезгаво, – ти...

– Добре съм. – Тя го улови за раменете, несигурна как да му покаже какво иска. Изисканите млади дами не ги учеха на такива неща. – Уил... не спирай...

Видя облекчението, пробягало по лицето му. После той отново я целуваше, колебанието му – изместено от желание,

от отчаяна нужда, която, подозираше Теса, дори той едва ли би могъл да назове. А тя го подтикваше, караше го да се изгуби в нея, в странната, тъмна, невероятна вихрушка на онова, което правеха заедно. За първи път насладата, която изпитваше, бе като мълния, остра и назъбена; за първи път заби нокти в гърба му и чу как той простена от удоволствие и болка; за първи път си помисли, че на сутринта ще я боли и че това ще ѝ хареса.

А когато най-сетне изгуби контрол и полетя, за първи път имаше чувството, че не може да се задържи за Уил през бурята. За първи път, когато тя отмина и двамата се откъснаха един от друг, запъхтени и полуголи, Уил не каза нищо, макар че протегна ръка и я помилва нежно по бузата.

– Уил – каза Теса меко, но той беше затворил очи.

Притегли я към себе си и тя остана да лежи в обръча на ръцете му, отпуснала глава върху гърдите му, заслушана в думкането на сърцето му. Не помръдваше, сякаш така можеше да го накара да заспи, да си отдъхне, докато дъждът, който чакаха от сутринта, най-сетне плисна над Париж, потропвайки по прозорците и изпълвайки стаята със звука на сълзи.

* * *

На следващия ден бяха планирали да отидат на обиколка из Париж, вдъхновена от „Повест за два града“, която щеше да ги отведе до места, споменаващи се в книгата: улица „Сен Антоан“, където се намиреше кръчмата на семейство Дефарж; Пале дю Жюстис, където бе затворен Дарней. Площад „Конкорд“, където гилотината бе свършила кървавата си работа, и Сен Жермен де Пре, където беше живяла Луси Манет.

Теса, изтощена, защото почти не бе спала, вече не бе сигурна дали иска да отиде на обиколката. От мига, в който се беше събудила, замаяна и мъничко ужасена, че бе заспала с роклята (която бе разкъсана на парчета и напълно съсипана), искаше единствено да говори с Уил.

Той нямаше никакво желание за това. Вече не беше мълчалив, не беше и необуздан и отчаян като през нощта. Беше меланхоличен и затворен в себе си, сякаш дефектът в

диаманта се бе разраснал и бе погълнал целия скъпоценен камък.

Докато вървяха по улиците, лаконичните, неопределени отговори на опитите ѝ да поддържа разговор, я изпълниха с чувството, че вижда един Уил, който до този миг не бе познавала. Не беше онзи, който бе, когато го срещна за първи път; онзи, който носеше остроумието си като броня и обичаше да спори. Не беше и другият Уил, който бе опознала постепенно – умен и страстен, и мил. Този приличаше най-много на Уил от дните непосредствено след като бе изгубил Джем, потопен в скръб, защото бе изгубил част от самия себе си. Ала дори тогава не ѝ се бе струвал толкова далечен.

Теса недоумяваше. Как така всичко се бе объркало толкова ужасно, толкова бързо? Искаше ѝ се да открие мадам Доротей и да ѝ откъсне главата. Искаше ѝ се да изтича при Шарлот и Софи и да си поплаче. Не можеше обаче да направи нищо от това, така че поведе Уил обратно към хотела.

Той не попита защо се бе отказала от обиколката, нито какви бяха плановете ѝ. Остана все така далечен, докато не се върнаха в стаята си, където Теса заключи вратата и като го улови за ръцете, го отведе до един от позлатените столове пред камината. Настани го да седне, а после отстъпи назад и като скръсти ръце на гърдите си, впи пронизващ поглед в него.

– Говори!

Уил вдигна замислени тъмносини очи. Вятърът беше разрошил черната му коса и бе накарал бузите му да се зачервят. Беше толкова красив, че болеше, но Теса беше в безпощадно настроение.

– Сериозно говоря. Не може да се тътриш из Париж с празен поглед като някаква съживена статуя. Няма да го позволя.

Нещо ярко проблесна за миг в очите на Уил.

– Какво искаш да направя?

– Кажи ми за какво мислиш. Потънал си в меланхолия, Уил, и знам, че е заради станалото миналата нощ, което беше ужасно...

– Не *всичко*, което стана миналата нощ, беше ужасно – каза той, станал за миг предишния Уил.

Теса се изчерви.

– Имах предвид онова, което се случи в читалнята. Сеанса. Мадам Доротея и това, което каза за... за Ела.

Уил помълча за миг, а после каза:

– Не е ли странно, че говорихме за това само преди една вечер? Ти ме попита дали някога съм виждал призрака на Ела, а аз отвърнах, че не съм и колко ме утешава мисълта за това, понеже означава, че тя е намерила покой.

– Да...

– Ами ако не е намерила покой, Тес? Може би не е призрак и затова никога не съм я виждал, но ако е пленена в някакво странно междинно място, нито живот, нито смърт? Нещо като чистилище?

Теса коленичи и взе ръцете му в своите.

– Нали чу какво каза онзи магьосник, преди да излезем от стаята? Мадам Доротея е *мошеничка*. Ти си прочут в света на нефилимите, Уил, което означава, че си известен и сред долноземците. Тя знаеше кой си и се опита да използва миналото ти, за да те нарани.

Уил не помръдна.

– Мога да повярвам, че е възможно да знае кой съм. Възможно е дори да е чувала за Ела. Но откъде би могла да знае за боровинките, които беряхме заедно? Конюшните в Долгелай? С никого не съм говорил за тези дребни неща, нито дори с Джем или теб.

– В такъв случай има друго обяснение. Но вярвай ми, Уил, *има* друго обяснение.

Тъмните му очи се плъзнаха меко по нея.

– Може би – отвърна. – Но какво би могло да е то?

* * *

Тази нощ Теса заспа, чакайки Уил да дойде в леглото. Възнамеряваше да остане будна, да го дочака, но предишната нощ почти не бе мигнала. Усети как клепачите ѝ натежават, докато го слушаше как крачи напред-назад в другата стая.

Уил, помисли си, прегръщайки възглавницата. Ела да си легнеш. Нека те утеша.

Ала какво би могла да му каже, помисли си. Че го обича, разбира се, но това бе болка от стара рана, загубата на сестра му. Мисълта, че Ела може би страда, изгубена някъде, където той не бе в състояние да я достигне, би била мъчение за него. Разбираше защо тази мисъл би го заслепила за всичко друго, пречейки му да види хубавите неща в живота си. А едва бе започнал да се съвзема от загубата на Джем...

Очите на Теса се затвориха. *Ами ако не успее да се съвземе от това? За Джем поне знае, че не страда, но Ела... Ами ако Уил никога вече не е щастлив?*

Мисълта беше толкова ужасна, че се стовари отгоре ѝ като физическа тежест, завличайки я в мрака на съня, сякаш съзнанието ѝ не бе в състояние да понесе болката от нея. Ето защо не чу как в другата стая Уил спря да крачи, не чу и звука от счупено стъкло, нито видя зелената светлина, проблеснала за миг в процепа под вратата...

* * *

Когато Теса се събуди на другата сутрин, през прозорците струеше слънчева светлина, а тя беше сама в леглото. Без Уил.

Тя седна, леко замаяна. Не беше прибрала косата си на плитка, преди да си легне, и тя се стелеше по раменете и гърба ѝ, оплетена. Не че косата ѝ имаше значение точно сега; важен бе единствено Уил. Сигурно беше заспал в другата стая, помисли си Теса, понечвайки да отметне завивките, или пък изобщо не беше спал...

А после ахна от изненада и замръзна. Уил седеше в едно кресло до нощното шкафче (трябва да го беше донесъл от другата стая), напълно облечен, и я съзерцаваше със спокойно, озадачено изражение.

– Уил. – Теса сложи ръка на сърцето си. – За малко да припадна.

Уил наклони глава на една страна. Очите му се плъзнаха по нея – откровени, любопитни, изследващи. Теса едва не се изчерви, което беше нелепо. Та това беше съпругът ѝ!

– Ако мога да задам един малко нахален въпрос – каза той, – коя си ти?

– О, за бога. – Косата ѝ влизаше в очите и Теса посегна, за да я отметне назад. – Уил, не ставай глупав. – Замълча за миг, усетила искрица оптимизъм. Един Уил, който си правеше глупави шеги, определено не беше Уил, затънал в отчаяние. Усмихна му се обнадеждено и се плъзна върху дюшека, за да му направи място. – Ела в леглото – подкани го; искаше ѝ се да си беше облякла нещо по-хубаво от простичката бяла нощница.

Позната искра пламна в очите му, придавайки им цвета на сапфири.

– Вярвай ми, много бих искал – заяви, плъзвайки отново поглед по нея. – Уви, имам морални устои. Ужасно неприятни неща са това моралните устои. Смятам, че би трябвало поне да знам името ти, след като ти знаеш моето.

– Уил...

– Това съм аз – съгласи се той мило. – А ти си...?

– Уил, това не е смешно.

– Не е шега. Влязох в спалнята и те заварих в леглото. Погледнах през прозореца и осъзнах, че се намирам в Париж. – Изглеждаше искрено озадачен. – Което не е мястото, където живея. Няма как да не се зачудя какви съм ги надробил миналата нощ. Надявах се ти да знаеш.

Сърцето на Теса задумка злокобно в гърдите ѝ.

– Какво е последното, което си спомняш?

– Откровено казано, единственото, което си спомням, е огромна меланхолия. Нещо ми тежеше, но не знам какво. – Уил се изправи, прокарвайки ръка през разчорлената си тъмна коса. – Предполагам така съм унил, че съм се метнал на влака до Париж, но трябва да призная, нямам представа защо бих го сторил. А ако съм напуснал Института...

Той не довърши, гледайки я с изражение, което Теса не бе в състояние да разгадае. Ръката му се вдигна почти механично към гърлото, където руната за памет изпъкваше върху кожата му.

– Колко – попита предпазливо, – ъ, добре се познаваме?

Теса се взря в него за миг с полуотворена уста. *Замръз-*

на, след като спомена Института. Тревожи се за руната си. Държи се така, сякаш мисли, че не знам за ловците на сенки.

– Много добре – отвърна като вцепенена. – Познаваме се много, много добре.

Уил отпусна ръка.

– Човек би си помислил, че в такъв случай ще си спомням името ти. – Той затвори очи. – Спомням си скръб и зелена светлина. Навярно магия? – Очите му се отвориха. – Да не би да си ми направила магия?

Зелена светлина. Ужасното подозрение, което се бе усилвало у Теса, я заля като вълна. С разтуптяно сърце тя праметна крака през ръба на леглото. Нощницата ѝ се вдигна нагоре и тя видя как Уил хвърли поглед към краката ѝ... и се изчерви.

– О, това е нелепо – заяви Теса яростно и се изправи.

Мина покрай Уил и отиде в другата стая. Пътническият им сандък зееше отворен, съдържанието му – пръснато по пода. Теса коленичи сред разпиляната коприна и лен, бутайки настрани една смачкана шапка.

Уил се появи на прага.

– Ако си ми направила магия, можеш да ми кажеш. Лесно прощавам.

Теса отмести една ръкавица, без да му обръща внимание. Ето го и него – стъкленото кълбо, което Рейгнър им беше подарил. Ала сега в дълбините му не се вихреше зелен дим. Стъклото беше счупено, а онова, което бе останало от него, беше празно.

Теса го взе в шепа и пред очите ѝ се появи нещо, прилично на спомен. Само че не беше спомен. Видя Уил, стиснал кълбото в ръка, очите му – потъмнели от скръб и умора. Видя го как навежда глава и го чу да прошепва: „Пожелавам си да забравя за Ела. Пожелавам си да забравя болката“.

О, господи.

Теса пусна кълбото и се изправи на крака. Уил все още се облягаше на касата на вратата с озадачено изражение. Всичко у него беше толкова познато. Черна коса, очи, сини като Атлантика, стройното, мускулесто тяло, което познаваше на допир...

– Свали си якето – нареди. – И ризата.

Веждите на Уил подскочиха. А после той се усмихна, с онази порочна уилова усмивка.

– Е, след като ме помоли толкова учтиво.

Смъкна връхната си дреха и разкопча ризата отдолу. Под нея носеше бяла долна фланелка. Хвърли поглед към Теса, сякаш за да попита: *Да съблека ли и нея?*

– Погледни лявата си ръка – каза Теса. – Знакът на една длан под рамото.

Уил го направи... и се вкамени.

– Аз съм *женен*? – Откъсна очи от сватбената руна и погледна Теса с изумление. – Кога съм се оженил? И за кого?

– За мен – заяви Теса. – Аз съм Теса Херондейл. Съпругата ти.

* * *

Когато на вратата най-сетне се почука, вече беше следобед. Теса и Уил бяха прекарали неловък ден: Уил крачеше из апартамента, а Теса (след като се бе облякла подходящо, защото Уил бе заявил, че е твърде разсейващо край него да има непозната жена по нощница) се чувстваше нещастна ту на дивана, ту в някое кресло. Опитала се бе да чете („Пъкленни кроежи“ на Мери Елизабет Брадън), но изобщо не бе изненадана, че ѝ е трудно да се съсредоточи.

Сега с удоволствие захвърли книгата и се втурна към вратата. Когато я отвори, почувства как сърцето ѝ се свива от познатата смесица от тъга, обич и удивление, които изпитваше винаги, когато видеше Джем.

Не Джем, напомни си. Брат Закарая.

Той стоеше мълчаливо на прага, облечен в одеждите си с цвят на слонова кост, а тъмната му коса се къдреше на слепоочията, там, където бяха вдълбани руните за мълчание. Руни имаше и върху затворените му очи. Ресниците му почиваха винаги неподвижни върху бузите, прилични на перата на черно лебедово крило.

Изглеждаше съвсем не на място в коридора на луксозния хотел. Теса се зачуди как бе стигнал до стаята им, без да го забележат, но Мълчаливите братя си имаха своите начини.